

Arrest

nr. 322 480 van 26 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**
 Wettelijk vertegenwoordigd door zijn moeder X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK**
 Langestraat 46/1
 8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn moeder X, op 22 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 9 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster werd geboren te Marche-en-Famenne, in 2019.

1.2. De moeder van verzoekster, die in 2017 de internationale bescherming werd toegekend in Italië, kwam volgens haar verklaringen België binnen op 7 januari 2019 en diende op 23 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal op 20 maart 2020. Het tegen deze beslissing ingediende beroep werd door de Raad verworpen (RvV 8 april 2021, nr. 252 340).

1.3. Op 26 mei 2021 diende verzoekster in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Op 28 oktober 2021 nam de commissaris-generaal eveneens een beslissing tot niet-ontvankelijkheid. Het tegen deze beslissing ingediende beroep werd verworpen door de Raad (RvV 29 april 2022, nr. 272 150).

1.4. Op 9 maart 2023 diende verzoekster opnieuw een verzoek om internationale bescherming in.

1.5. Op 9 mei 2023 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot niet-ontvankelijkheid. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 9 mei 2023 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 09/03/2023
Overdracht CGVS: 13/03/2023

A. Feitenrelaas

Volgens de verklaringen van je moeder ben je op [...] mei 2019 geboren in Marche-en-Famenne te België.

Op 25 december 2015 was je moeder Somalië ontvlucht. Ze reisde via Ethiopië en Soedan tot in Libië, waar ze van 20 maart 2016 tot 25 juli 2016 in een kamp van haar smokkelaar verbleef. Op 1 augustus 2016 kwam zij aan in Italië, waar ze op 23 februari 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende. In augustus 2017 kreeg zij in Italië subsidiaire bescherming toegekend. Twee maanden later verkreeg ze een verblijfsvergunning die nog tot augustus 2022 geldig is.

In januari 2019 besloot je moeder Italië te verlaten. Met de hulp van een vriend kon ze via Rome richting België reizen. Je moeder kwam op 7 januari 2019 in België aan alwaar zij op 23 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Op 20 maart 2020 verklaarde het CGVS het verzoek van je moeder niet-ontvankelijk omdat zij reeds in een andere lidstaat van de Europese Unie internationale bescherming geniet en er geen elementen voorhanden waren die deden vermoeden dat deze bescherming niet effectief zou zijn. Daar jij bij het verzoek van je moeder reeds werd ingeschreven als persoon ten laste, was deze beslissing ook voor jou van toepassing. Je moeder diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 8 april 2021 verwierp de RvV het beroep van je moeder.

Op 26 mei 2021 diende je moeder zonder België te verlaten een verzoek om internationale bescherming in jouw hoofde in. Zij verklaart in jouw verzoek om internationale bescherming te vrezen dat je in Somalië een besnijdenis zal moeten ondergaan.

Op 27 juli 2021 werd er in jouw verzoek een beslissing ‘niet-ontvankelijk’ genomen omdat je moeder geen gevolg had gegeven aan de uitnodiging voor het persoonlijk onderhoud dat in het kader van jouw verzoek om internationale bescherming werd georganiseerd. De beslissing werd genomen op basis van de elementen die in het administratieve dossier voorhanden zijn, hetzij de verklaringen die je moeder heeft afgelegd in het kader van jouw verzoek bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 26 mei 2021, alsook de verklaringen die je moeder heeft afgelegd in het kader van haar eigen verzoek om internationale bescherming (d.d. 5 maart 2020), en het arrest in het beroep dat zij aantekende tegen de beslissing in haar verzoek (d.d. 8 april 2021).

Op 5 augustus 2021 vestigde jouw advocaat de aandacht op het gegeven dat jouw moeder niet werd ingelicht over het persoonlijk onderhoud dat op 25 juni 2021 voor jou werd georganiseerd. Hierop werd de beslissing in jouw verzoek om internationale bescherming op 9 augustus 2021 ingetrokken en werd je moeder alsnog uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op 15 september 2021. Zij kwam echter niet opdagen hoewel je advocaat meester S., loco meester V. C. kon bevestigen dat je moeder wel degelijk was vertrokken uit jullie opvangcentrum. Hierop werd je moeder opnieuw uitgenodigd om op 1 oktober 2021 de redenen voor jouw verzoek om internationale bescherming toe te lichten.

Tijdens jouw persoonlijk onderhoud verklaarde je moeder te vrezen dat jij in Italië geen medische hulp, onderwijs, huisvesting en veiligheid zult kunnen genieten. Bijkomend wierp zij op te vrezen dat jij in Italië door je grootmoeder besneden zult worden. Ter staving van je verzoek om internationale bescherming legde je moeder volgende documenten neer: jouw geboorteakte, een document van tracing van het Rode Kruis om jouw papa op te sporen, een psychologisch attest in verband met je moeder, een medisch attest in verband met je moeder, een Nansen Rapport in verband met Italië, een EIGE rapport over vrouwelijke genitale verminking in de Europese Unie en een artikel op de website van de ‘Organisation Suisse d’aide aux réfugiés’ over de terugkeer van in Italië erkende vluchtelingen.

Op 28 oktober 2021 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een niet-ontvankelijkheidsbeslissing omdat je moeder in jouw verzoek geen eigen feiten aanhaalde die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigden. Je moeder diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), hetgeen op 29 april 2022 verworpen werd. Je moeder diende geen cassatieberoep in tegen deze beslissing.

Op 9 maart 2023 diende je moeder een eerste volgend verzoek in namens jou. In dit verzoek verklaart zij op aanraden van jullie advocaat een nieuw verzoek ingediend te hebben. Zij stelt in jouw hoofde een vrouwenbesnijdenis te vrezen. Ter staving van jouw volgend verzoek om internationale bescherming legde je moeder geen documenten neer.

Op 28/03/2023 werd je moeder per verzoek om inlichtingen gevraagd om toe te lichten op basis van welke nieuwe elementen er een verzoek in jouw hoofde werd ingediend, toe te lichten. Voorgaande aangetekend schrijven werd opgehaald maar je moeder heeft evenwel nagelaten om dit verzoek te beantwoorden.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van jouw eerste verzoek om internationale bescherming, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Concreet werd er in het kader van jouw vorige verzoek geoordeeld dat je niet persoonlijk kon worden gehoord omdat je wegens je jonge leeftijd hiervoor niet over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt. Bijgevolg werd je moeder S.D.S [...] opgeroepen in het kader van jouw verzoek om internationale bescherming, samen met je advocaat.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door jouw moeder worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Je moeder werd per verzoek om inlichtingen (d.d. 9 maart 2023) gevraagd om toe te lichten op basis van welke nieuwe elementen (feiten, documenten of andere stukken) er een nieuw verzoek om internationale bescherming werd ingediend in jouw hoofde. Er werd gevraagd om omstandig te motiveren op basis van welke aanwijzingen en elementen het verzoek werd ingediend en er werd gevraagd om alle stukken ter ondersteuning van jouw huidig verzoek over te maken. Zij kreeg een maand de tijd om dit verzoek te beantwoorden. Hoewel voorgaand verzoek werd opgehaald, heeft ze evenwel nagelaten een antwoord over te maken. Hierdoor werd je huidige verzoek onderzocht op basis van de elementen die aanwezig zijn in je administratief dossier. Op basis hiervan, dient vastgesteld te worden dat jouw huidig verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Er dient benadrukt te worden dat jouw vorig verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een niet-ontvankelijkheidsbeslissing omdat je moeder in jouw verzoek geen eigen feiten aanhaalde die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigde. Het beroep dat tegen deze beslissing werd aangetekend, werd door de RvV verworpen. Je moeder tekende tegen deze beslissing geen cassatieberoep aan bij de Raad van State. Bijgevolg resten er geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot jouw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat jou betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat je voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

Je mama beperkt zich immers tot het stellen dat ze in jouw hoofde een vrouwenbesnijdenis vreest (registratie verzoek om internationale bescherming, 9/3/2023, VIII). Met deze these grijpt zij terug naar de verklaringen die ze aflegde in het kader van jouw eerste verzoek om internationale bescherming. Zulks volstaat niet als nieuw element dat de reeds vastgestelde appreciatie kan ombuigen. Gelet op het gegeven dat je moeder geen enkel nieuw element of document aanbrengt, moet er vastgesteld worden dat de reeds vastgestelde appreciatie niet kan worden opgeheven.

Gelet op hetgeen voorafgaat, brengt je moeder geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat jij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Het CGVS beschik evenmin over elementen die in die richting zouden wijzen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig jouw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien jij je echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris op het feit dat je niet terug mag worden geleid naar Somalië”.

2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet;
- Artikel 3 van het EVRM;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster stelt dat ze op 9 maart 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming indiende. Deze aanvraag ging gepaard met een begeleidend schrijven van haar raadsman waarin tekst en uitleg werd gegeven omtrent de nieuwe elementen die deze aanvraag rechtvaardigen, alsook een attest van niet-besnijdenis van verzoekster.

Op 28 maart 2023 stuurde de commissaris-generaal een vragenlijst waarin verzocht werd om toe te lichten op basis van welke nieuwe elementen een nieuw verzoek in hoofde van verzoekster werd ingediend. De bestreden beslissing poneert dat hierop geen respons kwam. Dit is manifest onjuist. Immers, op 28 april 2023 stuurde de advocaat van verzoekster een mail met een antwoord op de vragen van de commissaris-generaal, alsook nogmaals het begeleidend schrijven waarin de nieuwe elementen werden toegelicht én het attest van niet-besnijdenis van verzoekster.

De bestreden beslissing stelt dus ten onrechte dat verzoekster niet antwoordde op het verzoek om inlichtingen. Verder werd het nieuwe karakter van de voorgelegde elementen niet onderzocht.

Verzoekster verwijst verder naar rechtspraak van de Raad om aan te tonen dat haar vrees tot besnijdenis wel degelijk dient te worden beoordeeld tegenover Somalië, minstens moet onderzocht worden hoe Italië omgaat met de uitbreiding van een status van internationale bescherming.

Verzoekster meent dat, zonder dat zij werd gehoord, te snel en onvoorzichtig tot de bestreden beslissing werd overgegaan, waarbij de nieuwe stukken, elementen, rechtspraak en argumenten volledig werden genegeerd. Minstens dient aangenomen te worden dat verzoekster thans een begin van bewijs aanbrengt van haar vrees ten aanzien van Somalië en de onzekere en gevaarlijke situatie waarin zijn dreigt terecht te komen in Italië.

3.1.2. Inventaris der stukken ter ondersteuning van het verzoekschrift:

“3. Mail van de raadsman van verzoekende partij dd. 28 april 2023

4. Begeleidend schrijven van de raadsman van verzoekende partij in het kader van de nieuwe asielaanvraag

5. Attest van niet-besnijdenis van verzoekende partij”.

3.1.3. In een aanvullende nota van 12 december 2024 voegt de commissaris-generaal het AIDA-rapport *“Country Report: Italy. Update 2023”* van 10 juli 2024.

3.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53-2555/001, 23-24).

De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeksters volgend verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutive werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.3. Dat verzoeksters situatie in principe onlosmakelijk verbonden is aan die van haar moeder blijkt onder meer uit de bijzondere procedure noden die in acht werden genomen en zoals vermeld in de bestreden beslissing:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van jouw eerste verzoek om internationale bescherming, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Concreet werd er in het kader van jouw vorige verzoek geoordeeld dat je niet persoonlijk kon worden gehoord omdat je wegens je jonge leeftijd hiervoor niet over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt. Bijgevolg werd je moeder S.D.S [...] opgeroepen in het kader van jouw verzoek om internationale bescherming, samen met je advocaat.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door jouw moeder worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.”

In het kader van het huidige verzoek herhaalt verzoekster louter haar vrees voor een besnijdenis. Zij stelt dat deze moet worden beoordeeld tegenover Somalië, niet Italië, minstens dat zij in een onzekere en gevaarlijke situatie dreigt terecht te komen in Italië.

Aangaande het gegeven dat verzoekster stelt dat haar situatie tegenover Somalië dient te worden beoordeeld, benadrukt de Raad dat de moeder van verzoekster de internationale bescherming geniet in Italië, hetgeen niet wordt betwist (RvV 8 april 2021, nr. 252 340).

De Raad oordeelde in arrest nr. 272 150 van 29 april 2022 omtrent de situatie van verzoekster in Italië het volgende:

“De Raad wijst erop dat de moeder van verzoekster zich in het kader van haar verzoek om internationale bescherming reeds beriep op het feit dat haar dochter geen bescherming geniet in Italië aangezien zij in België geboren is, zodat deze elementen reeds werden beoordeeld in het kader van dit verzoek (RvV 8 april 2021, nr. 252 340). In dit arrest werd erop gewezen dat uit artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU, dat voorziet dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand wordt gehouden, niet volgt dat gezinsleden van een persoon die internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat eveneens recht hebben op deze status louter omdat zij familie zijn van de vluchteling of subsidiair beschermd. De lidstaten moeten echter waarborgen dat gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid, aanspraak kunnen maken op een aantal voordelen zoals het bekomen van een verblijfstitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen. De Raad wees erop dat verzoeksters moeder zich tot de in Italië aanwezige instanties dient te wenden wat betreft de procedures en de mogelijkheden die verzoekster er ter beschikking staan met het oog op het regulariseren van haar verblijf aldaar. Het is tevens ten overstaan van de bevoegde instanties van diezelfde lidstaat, Italië, dat verzoeksters moeder eventuele problemen met betrekking tot de te ondernemen stappen kenbaar moet maken. Het komt zodoende aan verzoeksters moeder toe om de nodige stappen te zetten opdat verzoekster er een verblijfsrecht zou kunnen genieten als familielid van een begunstigde van internationale bescherming.

De Raad benadrukt hierbij dat, indien verzoekster meent dat zij een nood aan internationale bescherming heeft, zij of haar moeder overeenkomstig het Gemeenschappelijk Europees Asielstelsel (GEAS) en artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, die het recht op asiel waarborgen, de mogelijkheid hebben om in hoofde van verzoekster een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Italië.

Zo erkent artikel 7 van het Handvest het recht op eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven. Volgens vaste rechtspraak moet dit artikel worden gelezen in samenhang met de verplichting om rekening te houden met de in artikel 24, tweede lid, van het Handvest erkende belangen van het kind en in aanmerking te nemen dat, overeenkomstig artikel 24, derde lid, een kind regelmatig persoonlijke betrekkingen met zijn beide ouders moet kunnen onderhouden (HvJ 16 juli 2020, Belgische Staat, C-133/19, C-136/19 en C-137/19, ov. 34 en aldaar aangehaalde rechtspraak). In dit verband brengt de Raad de overweging 9 van de Richtlijn 2003/86/EG in herinnering: “(9) De leden van het kerngezin, dat wil zeggen de echtgenoot en de minderjarige kinderen, hebben steeds recht op gezinshereniging.”

De Raad is van oordeel dat er thans geen elementen voorliggen die een ander licht werpen op deze beoordeling. De bestreden beslissing wordt in die zin bevestigd als volgt:

“Je mama beperkt zich immers tot het stellen dat ze in jouw hoofde een vrouwenbesnijdenis vreest (registratie verzoek om internationale bescherming, 9/3/2023, VIII). Met deze these grijpt zij terug naar de verklaringen die ze aflegde in het kader van jouw eerste verzoek om internationale bescherming. Zulks volstaat niet als nieuw element dat de reeds vastgestelde appreciatie kan ombuigen. Gelet op het gegeven dat je moeder geen enkel nieuw element of document aanbrengt, moet er vastgesteld worden dat de reeds vastgestelde appreciatie niet kan worden opgeheven.

Gelet op hetgeen voorafgaat, brengt je moeder geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat jij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Het CGVS beschik evenmin over elementen die in die richting zouden wijzen.”

In het verzoekschrift wordt in dit in wezen erkend wanneer nogmaals wordt verwezen naar de mail en het begeleidend schrijven, het attest van niet-besnijdenis van verzoekster, de vrees voor een terugkeer naar Italië en het verzoek om verzoeksters vrees ten aanzien van Somalië te onderzoeken.

De Raad heeft in zijn arrest nr. 272 150 van 29 april 2022 met verwijzing naar het belang van het kind en de eenheid van gezin overeenkomstig supranationale regelgeving omstandig uiteengezet dat en waarom het niet denkbaar is dat verzoekster in Italië zou gescheiden worden van haar moeder en gerepatrieerd naar Somalië, terwijl haar moeder er internationale bescherming geniet, aangezien ze er werd erkend als vluchteling. De Raad wenst te benadrukken dat de moeder van verzoekster internationale bescherming werd toegekend in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is door het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan haar moeder gebruik kan maken. Verzoekster kan zich beroepen op artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming’, naar luid waarvan de lidstaten er, in de eerste plaats, voor zorgen dat het gezin in stand kan worden gehouden en de lidstaten, in de tweede plaats, waarborgen dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet doch die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 van die richtlijn genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid. Deze bepalingen verplichten België er echter niet toe om een gezinslid internationale bescherming toe te kennen, louter omdat een ander lid van dat gezin die bescherming geniet. Verzoekster kan in elk geval niet inroepen dat zij actueel in Italië geen internationale bescherming zou kunnen genieten, maar er enkel zou kunnen verblijven.

Verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat haar moeder niet langer internationale bescherming zou genieten in Italië. Er dreigt dan geen gevaar voor verwijdering van Italië naar Somalië.

Verder dient te worden benadrukt dat verwijzingen naar rechtspraak van de Raad niet dienstig zijn, bij gebrek aan precedentenwerking.

Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er *in casu* geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat haar verzoek ontvankelijk dient te worden verklaard.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

3.4. De Raad kan de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftientig door:

S. VAN CAMP,

R. VAN DAMME,

De griffier,

R. VAN DAMME

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

S. VAN CAMP